

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๕-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์แทบลอยด์ ฉบับประจำวันที่ ๒๒ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๑๐ มูลค่าข่าว ๓๐๑,๓๗๙.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

จัดพิธี ทั่วไทย

ไขนจิว สาริตประสานมิตร เด็กไทยสืบสานนาฏกรรมรดกชาติ

โขนเป็นเอกลักษณ์แห่งนาฏกรรมอันเป็นศิลปะชั้นสูงประจำชาติไทย และถ้าเอ่ยถึง "ไขนจิว" หลายคนจะรู้จักกันดีว่าเป็นการแสดงโขนเฉลิมพระเกียรติเรื่อง "รามเกียรติ์" ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่จัดต่อเนื่องเป็นประจำ โดยมีเป็นครั้งที่ 35 ประจำปีการศึกษา 2537 ในชื่อตอน : มารยาสุชาจาร จัดแสดง ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ถนนรัชดาภิเษก กรุงเทพฯ เมื่อวันก่อน

เรื่อง "รามเกียรติ์ ตอน มารยาสุชาจาร" ครั้งนี้เรียบเรียงบทและกำกับการแสดงโดย อ.ประพันธ์

สุดคนชาติ เป็นเรื่องราวหลังจากที่ภูมิภรณ์เสียชีวิตลง อินทรชิตซึ่งเป็นโอรสของทศกัณฐ์ได้อาสาทำการศึกษาแทนหลายครั้ง จนกระทั่งถึงศึกศรพรมมาศ อินทรชิตแผลงศรไปต้องอกพระลักษณีสลบ แล้วกลับไปกรุงลงกาโดยคิดว่าตนเองชนะศึกแล้ว แต่พิเภกก็บอกวิธีให้หนุมานหายสาธยายมาแก้ไขได้ในคืนนั้น เมื่ออินทรชิตทราบว่าเป็นพระลักษณีสลบก็โกรธเคืองมาก จึงบอกทศกัณฐ์ผู้เป็นพ่อว่าจะทำการขบถตัวให้เป็นเพชร มีร่างกายแข็งแกร่งไม่มีใครสามารถฆ่าได้ แต่จะต้องทำพิธีเป็นเวลา 7 วัน จึงจำเป็นต้องถ่วงเวลาโดยให้ “สุชาจาร” ซึ่งเป็นยักษ์ที่ต้องโทษประหาร แปลงร่างปลอมตัวเป็นนางสีดา ฝ่ายสุชาจารที่แม้รู้ว่าตนเองจะต้องสิ้นชีพ แต่ก็พยายามทำหน้าที่ให้ดีที่สุดจนทศกัณฐ์หลงเชื่อว่าเป็นนางสีดาหลงรักตน จึงเป็นที่มาของโชนตอนนี้ ซึ่งให้คติสอนใจว่า “เราควรทำหน้าที่ของตนให้เต็มความสามารถ แล้วงานทุกอย่างจะออกมาสมบูรณ์ดังเช่นสุชาจาร”

จุดเด่นของโชนเฉลิมพระเกียรตินี้คือ เป็นฝีมือการแสดงโดยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 หรือเราเรียกว่าโชนจิ๋ว โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ถือเป็นโรงเรียนต้นแบบโชนจิ๋วของประเทศไทยเพื่อสืบสานวัฒนธรรม ฝึกวินัยในการฝึกซ้อม การแสดงโชนเฉลิมพระเกียรติและการแสดงของนักเรียนได้จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี

พลังความตั้งใจ ฝานความงดงามโดดเด่น และเอกลักษณ์ของการแสดงโชนของกลุ่มนักเรียนทั้ง 150 คน สร้างความประทับใจและเรียกเสียงปรบมือจากผู้ชมจำนวนมาก

รศ.สุชมาล เกษมสุข ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม) เล่าถึงที่มาของการจัดแสดงโชนของโรงเรียนว่า โชนคือเอกลักษณ์แห่งประจำชาติไทยที่มีศิลปคือ ความไพเราะ เร้าใจ จาก การบรรเลง ร้อง พากย์ของ ดนตรีไทย ที่ถือเป็นแบบฉบับ และบทโชนนั้นนับเป็นสุดยอดทางวรรณศิลป์ เพราะกลั่นกรองอย่างประณีต มาจากบทพระราชนิพนธ์ นาฏกรรมรามเกียรติ์ใน รัชกาลที่ 1 รัชกาลที่ 2 และ

รัชกาลที่ 6 จากความงามพร้อม ด้านงานศิลปกรรมไทย สาขา จิตรกรรมและประติมากรรม

จาก “ศิระโชน” ที่มีมาแต่โบราณ ซึ่งเป็นภูมิปัญญาไทยที่ต้องใช้ฝีมือและความประณีต โชนคือการแสดงที่รวบรวม “ท่าเดิน ท่าว่า” ที่ถือเป็นแบบฉบับแห่งนาฏกรรมไทยได้มากที่สุด การแสดงโชนของโรงเรียนค่อนข้างสมบูรณ์แบบด้วยเครื่องดนตรีและความงดงามของศิลปะการแสดง

ผศ.ไตรรัตน์ พิพัฒน์โกศล รองผู้อำนวยการโรงเรียนฝ่ายกิจการนักเรียน กล่าวว่า โรงเรียนเริ่มมีการบรรจุหลักสูตรโชนมานานตั้งแต่เมื่อ 30 ปีที่แล้ว เพราะเห็นว่านาฏศิลป์ไทยเป็นศิลปะการแสดงที่งดงามเป็นเอกลักษณ์ ซึ่ง ศ.ดร.อารี สันทนต์ อดีตอาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ได้ริเริ่มปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนวิชา

นาฏศิลป์ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมความสนใจของเด็กระดับประถม ที่เด็กผู้ชายมักมีความซุกซนค่อนข้างมากกว่าเด็กผู้หญิง

วิชานาฏศิลป์ตามแบบฉบับเดิมๆ ที่กำหนดเป็นแผนการสอนในโรงเรียนทั่วๆ ไป ค่อนข้างจะขัดแย้งกับพฤติกรรมเด็กผู้ชาย “วิชาโชน” จึงกำเนิดขึ้นในโรงเรียนประถมสาธิตของเรา โดยนักเรียนชายจะได้เรียนในช่วงโมงนาฏศิลป์ระดับชั้น ป.4-6 สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ในขณะที่นักเรียนหญิงจะเรียนรำไทยหรือนาฏศิลป์อื่นๆ ตามปกติ ไม่ว่าจะเด็กหญิงหรือเด็กชาย หากได้รับการสืบทอดเอกลักษณ์ที่ดีงามของชาติ ย่อมจะสืบสานมรดกล้ำค่าได้ยาวนานต่อไป

นอกจากเด็กๆ จะได้เรียนรู้ฝึกฝนศิลปะการแสดงที่น่าภูมิใจของคนไทยแล้ว พวกเขาจะได้ความสามัคคี ยอมรับซึ่งกันและกัน เพราะแต่ละคนจะมีความฉลาดแตกต่างกัน บางคนเก่งวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย ฯลฯ บางคนเล่นกีฬาได้ดี บางคนเคลื่อนไหวมีทักษะด้านการแสดง เช่น บทพระ นาง ยักษ์ ลิง ต่างกันไป ซึ่งทุกด้านนำส่งเสริมและสนับสนุน การที่เพื่อนๆ และตัวเด็กแต่ละคนถนัด สนใจต่างกันไป พวกเขาจะเกิดการชื่นชม ยอมรับซึ่งกันและกัน มีความสามัคคี ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ดีในการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีของสังคมต่อไป

เด็กชายสุทธิพัฒน์ ศิริธร หรือน้องตรี นักเรียนชั้น ป.6 ผู้รับบททศกัณฐ์ในครั้งนี้ เล่าว่า “เริ่มเรียนโชนตอน ป.4 แรกๆ รู้สึกชอบ เพราะได้กระโดดโลดเต้นไปมา และเมื่อได้ฝึกไปเรื่อยๆ ผมสนุกกับท่าทางการแสดงแต่ละท่า ได้ออกกำลัง

กายเคลื่อนไหว มีสมาธิในการเรียน และอาจารย์จะสอนให้พวกผมเป็นคนตรงต่อเวลา สามัคคี เพราะการแสดงโชนต้องแสดงร่วมกันเป็นกว่าร้อยคน เพื่อนบางคนแสดงเป็นหนุมาน บางคนเป็นพระลักษณีส และเป็นทหาร ทุกๆ ตัวละครมีความสามารถ เพราะรวมกันเป็นหนึ่งเดียวให้การแสดงออกมาสวยงามครับ”

นอกจากนี้ยังมีนักแสดงที่มีแนวคิด “เด็กสร้างสุข” (ดล) ของชั้นเด็กเล็ก-ป.6 ที่ร้อยเรียงบอกกล่าว เรื่องราวต่างๆ ผ่านเด็กๆ ซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนสร้างความสุขให้สังคม ประกอบด้วยบทเพลงที่แสดงความห่วงใยแผ่นดินไทย ทั้งมุมมองจากคนไทยและชาวต่างชาติ รวมถึงบทเพลงส่งเสริมการท่องเที่ยวในภาคต่างๆ ให้คนไทยภูมิใจและหวงระลึกถึงบ้านเกิด พร้อมทั้งชักชวนให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองไทยที่สวยงาม เช่น บทเพลงฉันรักเมืองไทย คิดถึงบ้านเกิด กากากา จ๊กกั้มกับตึกโต เป็นต้น

หลังจากที่ได้ชมการแสดงทั้งหมดของเด็กๆ ต้องขอชื่นชมครูอาจารย์ที่ริเริ่มฝึกฝนและนักแสดงตัวน้อยๆ ทุกคน ซึ่งมีฝีมือการแสดงที่ดีมาก สามารถดึงดูดทุกสายตาผู้ชมในทุกท่วงท่าเคลื่อนไหว สร้างความประทับใจแก่ผู้ชมในวันนั้น แม้ว่าเรากำลังจะเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แต่สิ่งหนึ่งที่เด็กไทยพร้อม ไม่แพ้ชาติใดในโลก คือความสามารถ เราจึงต้องภาคภูมิใจและส่งเสริมให้เด็กไทยรักษาศิลปะของไทยมีเอกลักษณ์คุณค่างดงามให้คงอยู่ตลอดไป.